

ἀς σκιάς τὰς ἀσπράτους φροσφύρων πολυμίων
 νὰ ξιφίξης ἄπηνάς,
 καὶ νὰ ρίχνῃσαι ξιφίξης, ὅστις πατρίδος τὸ Ταμίον
 κάθε τέλος τοῦ μηνός.

Καὶ σὺν πέρνης τὸν μισθὸ σου τότε νὰ βροντῆς σὺν Ἄρης
 μὲ σπιθόβολη ματιά,
 καὶ τὴν σπάθα νὰ φράξης
 καὶ νὰ κόβῃς τὰ χερτιά.

Καὶ νὰ κόβῃς τὴν πασιτά, καὶ νὰ παίξῃς τὴν ρολίνα,
 ἄχ! ψυχῇ μου Καρολίνα,
 πότε τέρτσος, πότε φάτσα, πότε δὲν πληρόνομαι,
 καὶ χωρὶς λεπτό ὅστιν τσέπη πάντα ξημερώνομαι.

Μαύρ' εἶναι νόκτα ὅσα βουνά,
 καὶ ἄν εἶναι τί σὲ μέλει;
 ἔδω τὰ πάντα φωτεινά
 καὶ ἄπλόνου πάλι τραχανᾶ
 βαρβάτου Κολονώλου.

Μὴν τρέχῃς καὶ μὴν ὀμίλῃς
 μονάχα ὅτ' ὄν στρατῶνα,
 μὲ καὶ ὅτ' ὀβήμα τῆς Βουλῆς
 δεῖχνε τὸ λούσο τῆς στολῆς
 καὶ τὴν χρυσοῦ κορώνα.

Τίς λόγος ἀντ' αὐτὸ φρικτός
 καὶ ποῖα σαγκαουβέντα,
 πῶς δὲν θὰ γίνετα ἔκτος
 κάθε σπαθίτος τραντακτός
 καὶ μὲς ὅτ' Ἀπρλαμέντα;

Βαρῶτα ὅτ' ἡ Βουλὴ νὰ μ' πῶ
 νὰ κἄνω παταράχα,
 φέρτε μου ἄφραξις ν' ἀκουμπῶ
 ὅτ' ῥητορεία Μιραμπῶ,
 Μόλτες ὅτ' ἡ σακαράχα.

Προχῶρε γὰρ σου καὶ βαρὸς
 ὅτ' ἄν βουλευτῶν τὴν σάλα,
 καὶ σοβαρὸς ἐν σοβαροῖς
 μὲ μὲ τὴν γλώσσα νὰ βαρῆς,
 μὲ μὲ τὴν καψοπάλα.

Βαρειὰ βαρειὰ βουί' ἢ γῆ,
 καὶ μέσα ὅτ' ἂν σαλόνια
 σκοπὸ σου νὰ χῆς τὴ φυγῇ
 καὶ ἔλπίδα σου καὶ συλλογῇ
 προβιθασμῶν γαλόνια.

Φυγοστρατείας κληρωτῶν
 ν' ἀκούῃς οὐκ ὀλίγων,
 καὶ ἔλυν φευγόντων τὸν Στρατῶν
 νὰ μείνου μόνον δι' αὐτῶν
 στελεχ' ὕποστρατήγων.

Ἐγείρου, μῆτερ πότνια, πατρί μου μὴ κομποῦ,
 τοιοῦτος ὁ λιτότατος ὀργανισμὸς ἐμοῦ.
 Ἴδοῦ ποῦ εἶς τὸν γράψαμε καὶ ὄρθα κορτὰ τὸν εἰπμα,
 καὶ τόρα βγάλε, Περικλῆ, τὴν σκούφια σου καὶ κτύπα με.

Π. — Ὅρα λοιπὸν δὴο τρεῖς σκούφιας ὡς ἀμοιβὴν τοῦ κόπου,
 περίτριμμα τῆς ἀγορᾶς καὶ κάθαρμα τοῦ τόπου.

Γοῖφον καὶ αἰνιγματῶν λῦσεις, ποῦ δὲ κάνουν ν' ἀπορῆσις.

Παιδιά, γυναῖκα, πεθερά, καὶ ἡ μούρη μου ἐπίσης,
 κρατοῦντες τὰ αἰνίγματα καὶ μ' ὄθεις ἐμπνευσμένας
 σ' ἔναν σοφ' καθίσταμε,
 καὶ ζῶνόντες τὴν κεφαλὴν γὰ νὰ βῶμε τὰς λύσεις
 τὴν πιτυρίδα βγάλουμε τῆς κούτρας μας καθίνας,
 καὶ τέλος πᾶ τὰ... λύσαμε.

Ὁ γυῖός μου βρῆκε τὸν Εὐταξία, τὸν Καρκαπάνον ἢ πεθερὰ μου,
 ἢ συζυγὸς μου εὐρήκ' ἐμένα καὶ ἐγὼ μὲ δούτηνε τὸν... μπελιᾶ
 [μου.

Καὶ τέλος πάντες ἔβλυσαν τὰ πάντα, μὲ κανένας
 γὰ νὰ σοῦ στείλουν τὴν δραχμὴν δὲν βρῆκε μὲς ὅτ' ἡν τσέπη
 μῆτις μισὸ τσεντέατομο,
 ποῦ ὄθιμωσ καὶ ἔφωναξα ἔχων ἐκτός τὰς φράσις:
 «εἰσεῖς, μαρὲ, δὲν εἰσαστε γὰ λῦσιμο, καὶ πρέπει
 νὰ κἀνετε γὰ δέσιμο.»

Κι' ἄφου δὲν ἔχομε δραχμὴν, οὐ χρεωστεῖς καὶ ὄρεῖλεις
 ἕνα βραβῆσιον καὶ σ' ἐμάς τοῦλάγιστον νὰ στείλῃς.

Κι' ἀπ' τὰ λάφυρα ποῦ δίνεις καὶ τὰ ὄωρα καὶ τὰ σκῦλα
 ἂν ὁ Γκιουλιῦν τεκνοποιήτῃ νὰ μὲς στείλῃς μία... σκῦλα.
 Εἰ δ' ὄλα νησῶν φιλίεις
 Λά σ κ α ρ η ς ὁ Ν ι κ ο λ η ς.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Λοιπὸν τὰ Καταστάματα τῆς Παλιγγενεσίας
 βγάξουν εἰς τεύχος σπάνιον ἐκδόσεως πλουσίας
 διάφορα ποιήματα καὶ παλαιὰ καὶ νέα
 τοῦ προσφιλοῦς λογιῶν μας Καμπούρογλου τοῦ Γιάννην,
 εἰς ἐμπνευσιν, εἰς ἑυμεριῶν καὶ εἰς αἰσθημα γενναῖα,
 ποῦ τοὺς ἀξίζει τῶν Μουσῶν τὸ γλυπτό στεφάνι.

Ἡ Παρασκευοπούλου, μὲ καλλιτέχνις πρώτης,
 ὅπου καὶ ξένος κόσμος τὴν καταχειροκροτεῖ
 μέσα ὅτ' Ὀυκουερίστι καὶ εἰς ἄλλα μέρη ξένα
 καὶ τόρα μὲ στεφάνια μᾶς ἤλθε ἠλεμμένα,
 ἔρχισε παραστάσεις εἰς τὸ Β α ρ ι ε τ ῆ
 καὶ πάει καὶ ὅσος κόσμος δὲν ἔπῃγειν ποτέ.

Νέον Ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου, τεύχος πρώτης,
 ποῦ ὅτ' ἂν σελίδας του σφραγῇ καὶ σφῶρ' ἢ λογιότης,
 ἔρρηκ, πιζᾶ, ποιήματα, καὶ εἰκόνας ποικιλίας,
 καὶ πρόσωπα διαπρεπῆ πολλῶν ἐξοχότητων,
 τὸ κάνουν πρώτον ἀλθῶς ὅτ' ἂν πρώτα τὰ βιβλία
 καὶ κόπον βιβλιοθηκῶν ἐκ τῶν ἀπαρτιτῶν.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παραλαίπα πατριώτου,
 ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.